

DAVID BRETONES

J 9

UN NOU COLOR

En Pau era un noi alt i amb el cabell castany, d'uns deu anys. Des de ben petit, els seus pares, en Jordi i la Victòria, ja van notar la seva afició per els colors. Amb tres anys ja començava a pintar dibuixos de totes les formes i colors. Al poc temps, els seus pares el van apuntar a una escola de dibuix perquè ja veien que es convertiria en un gran dibuixant.

Aquella nit calorosa d'estiu, en Pau estava allà, estirat sobre el seu llit. No podia adormir-se: feia molta calor. Llavors va encendre la llanterna i es va posar a observar el quadre que tenia penjat a la paret. En ell hi havia representat un Arc de Sant Martí a sobre del mar, on es podien trobar quatre dofins saltant i esquitxant aigua cap a tots els costats.

Però en Pau ja no notava el mateix que altres vegades. Abans, de seguida que mirava aquell quadre -o qualsevol altre- li venien al cap moltes sensacions, molts ànims, com si els colors prenguessin vida. Ara, res d'això. Ja no li venia cap sentiment al cap. Al contrari, semblava que s'avorris de veure els mateixos colors durant tant de temps.

De sobte, se li va encendre la bombeta. Era una idea brillant: volia inventar un nou color. Un color que ningú s'hagués pogut imaginar. Un color amb el que omplir tots els quadres. Un color diferent dels altres. Pensant en això, va acabar adormint-se.

Durant els següents dies, no parava de donar-hi voltes. No trobava el nou color, ni el seu nom. Un munt de preguntes li venien al cap, tant negatives com positives. I si a la gent no li agrada? I si això arriba lluny i rebo un reconeixement mundial? Però... i si aquest invent cau en l'oblit i ningú se'n recorda de mi?

No va ser fins la setmana següent que va trobar el nom adequat per al seu color. Era un dissabte a la tarda. Ell estava amb la seva mare al centre comercial, passejant tranquil·lament, sense presses. En Pau mirava a un costat i a l'altre, tafanejant amb una gran curiositat totes les botigues. Tot seguit, va pujar a les escales mecàniques per pujar al pis superior. Anava amb el cap baixat. De sobte, un resplendor li fa fer aixecar el cap. Era el cartell lluminós d'una botiga de roba. En un tres i no res, aquell conjunt de colors tan vistosos i elèctrics li van fer venir al cap un munt de combinacions possibles entre molts tons diferents.